

D.Tóth Kriszta - Öcsém, ízirájder

2013 június 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Hááát aaaa... Bandinak vastag szája van, nagy szeme és mindig mosolyog az arca. Ja, és mindent megeszik.” (Lola, 7 éves, iskolás)

„Ami golyó kiszáll, száz angyal fogja össze,

Mint röpköd? lepkét, kacagjon fel az élet,
S te Isten, akiben gyermekkoromban hittem,
Hajolj le csöndesen és védd meg az öcsémet.” (Kosztolányi Dezs?, 29 éves, író-költ?)

A helyzet bizarr volt. Vagyis... nem volt vele semmi baj, inkább attól lett bizarr, hogy olyan nagyon természetesnek éreztem. Ott ült Bandi a fehér kanapén, az én m?soromban. És beszélgettünk. És felszabadultan jól éreztük magunkat. Biztonságot adott a jelenléte, pedig hat és fél évvel fiatalabb nálam, tehát az a minimum, hogy én adjam a biztonságot neki. Amit persze ? azonnal kikérne magának, hiszen feln?tt ember, hamarosan megn?sül, és nincs szüksége pótanyukára.

(D.) Tóth András 31 és fél éve ismerem. Miközben ? épp azzal foglalatoskodott, hogy a világra jöjjön, a nagyapám az aranyhalakat próbálta kifogni nekem a kaposvári kórház pici halastavából. Az nem akasztotta meg a folyamatot, hogy nem voltak a tóban aranyhalak. A papi ugyanis még a hal nélküli halastóba is bement nekem aranyhalért, ha én úgy láttam, hogy van benne. Közben a testvérem csendben megszületett a szülészet egyik

második emeleti kórtermében. Sokáig jellemz? motívuma volt ez a mi közös életünknek... a nagyapám az én kegyeimet keresi, miközben Bandi éli a maga világát. Azt hiszem, sosem bocsátotta meg nekem, hogy én voltam otthon a kedvenc unoka – pedig isten bizony nem játszottam rá a helyzetre.

Tényleg nem lehetett könny? az öcsémnek lenni. Jó tanuló voltam, kit?n? bizonyítvánnyal, hasznos hobbikkal, mindig ötös magatartás-szorgalommal. Ösztöndíjat nyertem Amerikába, azonnal fölvettek a nagyhír? budapesti egyetemre, ahonnan egyenes út vezetett az újságírószakmába. Tudatos ember, célokkal, stratégiával, állhatatossággal, nagy munkabírással. Egy igazi idegesít? stréber, na. Ehhez képest jött ?, a bohém, az isten áldotta tehetség, egy kicsit (sokkal) kevesebb szorgalommal, kevésbé céltudatosan, kényelmesen. De aztán el?bb-utóbb ? is megtalálta a maga útját, méghozzá ugyanabban a szakmában, mint az enyém. Akár kódolva is lehetett volna a helyzetben a tragédia. A harcok, a rivalizálás meg a frusztráció. Az évr?l évre növekv? távolság, amit a kett?nk közti különbség táplál. Velünk nem ez történt.

András 16 éves volt, amikor elvesztettük anyánkat. Amikor odaért velem a stábautó a TV3 szerkeszt?ségéb?l Kaposvárra, apám a hóna alá vett és azonnal bementünk hozzá a gimnáziumba. Kémiaóráról hívtuk ki. Emlékszem, ahogy megjelent a terem ajtajában, egy mer? kérd?jel volt az a vékony teste. És csupa félelem a szeme. Azt hiszem, egy szót sem kellett mondanunk, tudta, hogy abban a pillanatban feln?tt ember lett bel?le. Onnan kezdve nem volt több „bezzegan?véred”. Onnan kezdve mi voltunk csak ketten, meg az apánk. Ahogy ? feln?tt ember, úgy én az ? anyja lettem egy szempillantás alatt a kaposvári iskola folyosóján.

És ez azóta is így van, még akkor is, ha 20 centivel magasabb nálam, és lassan saját családot alapít. Ráadásul igazán nagyon jó tévériporter lett bel?le, olyan, amilyenb?l kevés akad. Pedig nem fogtam a kezét, mert nem akarta, hogy fogjam. Az elmúlt években az anyáskodásból visszavettem ugyan, de ha játszani látom ?t a lányommal, hajlamos vagyok azt gondolni, hogy két gyerekem van: az egyik 7, a másik 31 és fél éves.

Szóval ültünk a fehér kanapén a tévém?soromban, szólt a taps, én pedig oldalról lopva ránéztem. Akkor és ott minden egyszerre jutott eszembe. Amikor a rácsos kiságyában altatót énekeltem neki fényes nappal. Amikor addig bosszantott, amíg kénytelen voltam hozzávágni a frissen beszerzett faklumpámat. Amikor szétvágott az ideg, hogy életem els? randiján gesztenyefától gesztenyefáig bujkálva követett a Kossuth Lajos utcán. Amikor elmesélte, hogy milyen volt az els? csók a lánnyal, aki id?sebb volt nála, és hirtelen lekapta ?t a buszmegállóban. Amikor fölhívott a kórházból apu, hogy „az öcséd ágyánál ülök, de ne aggódj, él!”

Amikor állt mellettem az anyánk sírjánál, kisírt szemmel és átölelte az apró nagymamánkat. Amikor el?ször szólt félve, hogy nézzem meg a tévében... Most meg itt van mellettem, és olyan természetességgel beszél a kamerába, ahogy nagyon kevesen. Nézem, figyelem a mozdulatait, és egy tehetséges, megérkezett, feln?tt embert látok. Anyánkra gondolok, naná. Hogy vajon mit szól ehhez, mert abban, hogy látja, mi folyik itt lent, biztos vagyok.

Aztán kihúzom magam, mert én jövök... és eszembe jut, hogy ez lenne az els? dolog, amit anyu mondana. De közben, remélem, azért szétvetné a büszkeség...

D. Tóth Kriszta - shopline

Ajánló